

פרשת נשא

בפרשתינו אנו קוראים בתורה את פרשת סוטה. בו אנו מגלים כי הסוטה שתתה מהמים המאררים, אם אינה מתמוטטת במקום ומחזירה נשמתה ליוצרה, סימן הוא כי לא היה בה חטא, וכאן התורה מבטיחה "ונקתה ונזרעה זרע", כביכול היא מקבלת "פיצוי" על התהליך המשפיל אותו עברה, ולכן היא זוכה בהבטחה אלוקית לחבוק בן תמורת אותו בזיון.

נשמע נפלא. מערכת פיצויים מושלמת! היא חוותה השפלה מזעזעת על לא עוול בכפה, בתמורה היא תצא עם ברכה והבטחה ניסויים שיפצו אותה במקצת על הבזיונות המופלגים...

אבל, האם זה אכן כך? האם ניתן להגדיר את ההשפלה שהיא עברה כ"על לא עוול בכפה"? וכי מדובר מאשה צדקנית "רעבעצין מהדור הקודם" שלא טעמה טעם חטא מימיה? האם אכן מדובר מאחת שחוץ מהלרטיב את ספר התהלים בדמעותיה אינה יודעת דבר?? האם אשה זו עסוקה רק בלמלמל "פרק שירה" בעת הפרשת חלה?! הרי כל בר דעת מבין כי מדובר מאחת כזאת שמעשיה ה"צנועים" לא נעלמו מעיני בעלה, והוא אף דיבר איתה על כך לא פעם ולא פעמיים, וכשדיבורים שקטים ונחמדים לא עזרו לו למסכן, ומתוך מעשיה וסגנון התנהגותה החצוף והפרוץ הוא הבין כי אוטו זה יהיה בלתי הפיך, הוא אף עמד והתרה בה התראה חמורה ומפורשת... והיא? צחקה לו בפרצוף... "צפצפה" על בעלה והלכה שבי אחרי מעללי היצר.. לא זו אף זו, בדעה צלולה היא הלכה ונסתרה עם אותו עבריין שפיתח איתה קשרים לא כשרים בתכלית... היא עברה על איסור יחוד החמור!! לא במסתרים, אלא לעיני שני עדים!!!

האם אותה "רבנית צדקנית" עוד מגיע לה פיצוי על מעשיה הנלוזים והמפוקפקים??? נכון שהיא לא עברה על איסור חמור יותר, ולכן המים לא המיתו אותה, אבל האם על האיסורים ה"קלים" עוד מגיע לה ברכות לקינוח??? עושה מעשה זמרי ומבקש שכר כפנחס?? אתמהה.

אלא שאכן גילה לנו הרבי את העומק המסתתר מאחורי אותה הבטחה אלוקית:

אדם יושב בבית המדרש הממוזג, ראשו ורובו עסוקים בנבכי סוגיא למדנית עמוקה, לאחרית תפילת ערבית מרוממת, דמעות כנחל ב"אהבת עולם"... אנוח מעומק הלב ב"ולירושלים עירך"... לאחרית קינוח של פרק או שניים ב"ראשית חכמה". אדם כזה כי יבוא לו פתאום מחשבת חטא, יצליח די בקלות לדחות את המיאוס הזה ממחשבתו... אם לאחר מכן ייצא לרחוב העיר, ועיניו יתקלו בטעות במחזה שהנפש היפה סולדת ממנו, בקלות יוכל להפטיר "פיו... פה..." נפשו העדינה תגעל ותמאס במחשבת העבירה... הוא יתבאס בקלות מעצם ההתקלות במחזה הזה.

אותו אדם, כולו קודש לשמים, פיו ליבו שוים, אשרי לו ואשרי חלקו. מי ייתן והיו כל עם ה' כולם נביאים!

אבל מה לעשות, יש גם את הסוג השני... יש לצערנו (לפעמים זה לא בן אדם אחר, פעמים זהו אותו אדם ברגעים אחרים...) ישנו את אותו אדם שכבר כרע ונפל לתוך בור התאוות, הקנאה, הכבוד, צרות עין, עקמות הלב, וכן הלאה שאר מיני ממתקים לא מתוקים... היצר הרע כבר משך אותו פנימה, והוא נטוע עם רגל וחצי עמוק בתוך המים העכורים...

וכאן מגיע אותו אדם למבחן האמיתי שלו: האם ליפול שדוד לזרועות היאוש העמוקים, להצליף בעצמו "תמיד אני חייב ליפול?!" "אני כבר אבוד!" "אין לי סיכוי", וכן הלאה משפטים שמטרתם אחת היא: אין לך סיכוי אל תנסה בכלל... או לחילופין הוא יכול לבחור להיפלט דה-פקטו לעולם ההפקרות, כי "אם אני במילא חטאתי כנראה הבורא נח לו שאני ימשיך... ממילא אין לי מה להפסיד"... תוך שימוש בסממאות קלושות כי "אם כבר אז כבר..." וד"ל.

אבל, יש דרך שלישית, לא הפקרות ולא יאוש, אלא אדרבה, אם הבורא הביא אותי למצב הנמוך הזה, הרי זה רק בגלל שהוא מאמין בי שאני יכול ואני מסוגל להתרומם מהמקום המטונף הזה. הוא מאמין ביכולת האבסלוטית שלי לא רק שלא ליפול עמוק יותר, אלא להיפך, לקחת את זה כירידה לצורך עליה, לא להכשל אלא להתחשל... בורא עולם מלווה אותי באהבה רבה לתוך הבור האפל הזה, להבין כי המזבח יוריד דמעות כמים עם אכשל ואתפקר או אתייאש, כי הבורא האוהב ממתיך לי שם בתוך החושך הנורא כדי שאני יגלה אותו דוקא שם!!!

אם יזכה האדם שם בתוך שליבי הנפילה לא להתרסק ולא להתייאש, אלא אדרבה להקים קול זעקה מעומק ליבו לבורא עולם "כי לא תעזוב נפשי לשאול", הוא ישכיל להבין כי הנפילה רק גילה לו שוב כי הוא עצמו אין לו כוחות להתגבר, ואלמלא הקב"ה עזרו אינו יכול לו, מתוך המחשבה הזאת הוא יבוא לתפילה עמוקה וזעקה אמיתית לאבא הרחום שעומד ומצפה לו שם איתו בתוך הרפש... ועל כך ודאי מגיע מדליה של זהב!!! זהו נצחון אמיתי בקרב הגדול של החיים!!!

עתה נשכיל להבין את אותו הבטחה אלוקית "ונקתה ונזרעה זרע", דוקא בגלל ה"עבר המפואר" שלה, דוקא בגלל שהיתרו בה והיא לא חזרה בה, דוקא בגלל שהיא המשכיכה ליפול ונכשלה באיסור יחוד החמור, ודוקא שם במקום המאוס הזה מתוך הנפילה היא השכילה לצעוק לבורא עולם "ה' רפאה נפשי כי חטאתי לך", דוקא משום שהיא הצליחה להרים את הראש מתוך הטינופת ולברוח, היא היא ראויה לאותו "פיצוי" אלוקי...